

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.866 van 23 mei 2002
in de zaak A.89.320/XIV-8628.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat I. CASTELEYN,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Haachtsesteenweg 276

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 29 mei 1973 en van Cubaanse nationaliteit, op 1 februari 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 december 1999;

Gelet op het arrest nr. 89.966 van 2 oktober 2000 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 6 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 25 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 27 maart 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. JANSSEN die, loco I. CASTELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 28 november 1998 en verklaart zich vluchteling op 9 december 1998.

1.2. Op 1 februari 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 15 december 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 22 juni 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, in de Spaanse taal, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Timmermans. Betrokkene is afkomstig van Cuba. Volgens haar verklaringen zou betrokkene sinds haar vijftien jaar problemen hebben ondervonden met de autoriteiten van haar land. Betrokkene zou hebben geweigerd de verplichte bijdrage te leveren voor het 'Comité ter verdediging van de Revolutie' ("C.D.R."), en hierna zijn geschaduwd. Vanaf 1991 zou betrokkene op de universiteit samen met medestudenten vergaderingen hebben gehouden uit onvrede met de indoctrinatie door de Cubaanse overheid. Betrokkene zou meermaals dreigtelefoons hebben ontvangen en zich regelmatig hebben moeten aanbieden voor ondervragingen in het politiekantoor. Zij zou telkens door tussenkomst van haar halfbroer H. R., een advocaat met hoge functie binnen de Communistische Partij, zijn vrijgelaten. Op 28 juni 1993 zou betrokkene lid zijn geworden van het 'Anti-communistische bevrijdingsfront' ("F.L.A.C."). Op 4 augustus 1994 zou betrokkene

een actie van het front hebben geleid in het belangrijke toeristische 'Hotel Deauville'. Betrokkene zou anti-communistische strooibiljetten onder de toeristen hebben rondgedeeld. Zij zou door de politie vierentwintig uur zijn vastgehouden en mishandeld. Vanaf 1995 zou betrokkene in opdracht van het bevrijdingsfront reünies van de "C.D.R." hebben gesaboteerd. Zij zou elektrische leidingen hebben doorgesneden. In 1996 zou betrokkene bij zo'n actie op heterdaad zijn betrapt. Betrokkene zou in een rechtszaak tot 1.500 Pesos boete zijn veroordeeld wegens 'vernieling van staatseigendom'. In mei 1997 zou betrokkene haar job als veearts in een kippenkwekerij zijn kwijtgeraakt nadat ze had geweigerd een vakbondsbijdrage te betalen. In juli 1998 zou er een tweede rechtszaak tegen betrokkene hebben plaatsgevonden omdat ze zou hebben geweigerd aan de verkiezingen deel te nemen. Betrokkene zou ervan zijn beschuldigd een gevaar te zijn voor het Communistisch Regime, en veroordeeld tot een boete van 3.000 Pesos en het verbod nog ooit haar beroep als veearts uit te oefenen. Betrokkene zou hierna in een kleiner (land)bouwbedrijf hebben gewerkt en besloten hebben haar land te verlaten. Op 27 november 1998 verliet betrokkene haar land. Betrokkene reisde naar België op invitatie van een Deense vriendin die zij in 1997 in Cuba had leren kennen, die in België verbleef. Op 9 december 1998 verklaarde betrokkene zich vluchteling.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het relaas van betrokkene niet wars van tegenstrijdigheden is, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van betrokkene's asielaanvraag. Op de Dienst Vreemdelingenzaken had betrokkene verklaard eenmaal te zijn opgesloten, na het incident in het hotel Deauville in augustus 1994 en daarna lange tijd te hebben moeten wachten vooraleer ze het land kon verlaten. Het is hoogst merkwaardig dat betrokkene noch de beweerde arrestatie en rechtszaak in 1996, noch de tweede rechtszaak dd. juli 1998 bij dit eerste verhoor had vermeld. Betrokkene had op de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs uitdrukkelijk ontkend ooit veroordeeld te zijn. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal beweerde ze plots wel tweemaal te zijn veroordeeld, namelijk tot een boete van 1.500 Pesos in 1996 en tot zes maand gevangenisstraf in 1998. Op het Commissariaat-generaal dan weer, ontkende betrokkene uitdrukkelijk ooit tot een gevangenisstraf te zijn veroordeeld.

Bovengaan de tegenstrijdige verklaringen stellen betrokkene's relaas in een bedrieglijk daglicht.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verklaarde geen enkel probleem te hebben ondervonden bij het verkrijgen van haar paspoort en de toelating van de Cubaanse autoriteiten het land te verlaten.

Bovengaan doet ernstige twijfels rijzen over het bestaan van een vermoeden van vervolging door de Cubaanse overheid in hoofde van betrokkene.

Dient tenslotte nog opgemerkt dat de door betrokkene voorgelegde documenten ter ondersteuning van haar asielaanvraag - met name een brief van "F.L.A.C."-leider Eduardo Araujo Pasios, waarin betrokkene's engagement voor deze beweging wordt bevestigd, alsook het dokterscertificaat (dd. 24 juni 1999) waarin letsels aan betrokkene's rechterknie worden vastgesteld die het gevolg kunnen zijn van de beweerde mishandelingen door de politie in 1994 - niet vermogen de appreciatie van betrokkene's dossier te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

Overwegende dat het voorschrift van artikel 20 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven en dat

verzoekster een beroep heeft gedaan op een tolk Spaans-Nederlands zodat de exceptie van de tweede verwerende partij wordt verworpen;

3. Over de grond van de zaak.

3.1.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt :

“Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en een kennelijke beoordelingsfout;

Doordat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing oordeelt dat de asielaanvraag van verzoekster bedrieglijk zou zijn op grond van twee niet pertinente argumenten die geen beslissing van onontvankelijkheid kunnen motiveren.

Terwijl verzoekster de kans niet kreeg om gedurende haar eerste ondervraging het geheel van haar verhaal uit te leggen, en haar dit wordt verweten terwijl duidelijk blijkt uit de nota's genomen tijdens de verhoren dat verzoekster coherent haar verhaal uitlegde en ze duidelijk bleek gaf van een ernstige vrees voor vervolging.

En terwijl bovendien het tweede argument ingeroepen door de tegenpartij, namelijk het feit dat verzoekster een toelating kreeg om het land te verlaten, niet weerstaat aan een grondige studie van de situatie in Cuba.

Eerste onderdeel

De tegenpartij oordeelt ten eerste dat verzoekster zich zou hebben tegengesproken tijdens haar opeenvolgende ondervragingen en dat daardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van betrokkenes asielaanvraag en dat deze tegenstrijdigheden betrokkenes relaas in een bedrieglijk daglicht zou stellen.

Uit het dossier blijkt nochtans duidelijk dat wat op het eerste (ge)zicht eventueel op tegenstrijdigheden kan gelijken, in feite onvolledigheden zijn die het gevolg zijn van het slecht verlopen van het verhoor van verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bij het begin van dit verhoor werd haar inderdaad niet duidelijk gemaakt dat zij op volledige manier het geheel van haar relaas in chronologische volgorde moest weergeven. Dit heeft verzoekster trouwens zelf vanaf het begin van haar verhoor voor de Commissaris-generaal verklaard. In de nota's genomen tijdens dit verhoor staat trouwens duidelijk «dat ze in het eerste interview op DVZ werd gevraagd enkele problemen te vertellen; men had haar niet gezegd dat ze echt chronologisch alles moest vertellen wat haar was overkomen. In de beslissing werd haar verweten dat zij vaag was - en dat de feiten lang terug dateerden. Nu zal KV meer specificeren.» (zie nota's, CGVS, p. 5)

Meer zelfs, verzoekster begon haar verhaal op een uitgebreide manier te vertellen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals ook blijkt uit de nota's genomen tijdens dit verhoor. Toen ze nog maar een deel van haar verhaal had verteld, namelijk wat haar was overkomen tot in 1994, werd haar door de persoon die het verhoor aflegde uitdrukkelijk gezegd dat «het voldoende was». Verzoekster vertelde dan ook niet verder wat haar overkomen was.

Dit is de reden waarom ze tijdens haar verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet gesproken heeft van haar twee veroordelingen.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing tracht te kunnen afleiden uit hetgeen werd opgeschreven over verzoeksters verklaringen, heeft zij nooit gezegd dat er na 1994 niets meer gebeurde en dat ze na de arrestatie bij het Hotel Deauville «daarna lange tijd heeft moeten wachten vooraleer ze het land kon verlaten».

In de nota's staat trouwens «ik kon nu pas het land verlaten omdat men om Cuba te kunnen verlaten een uitnodiging nodig heeft van een buitenlander», waaruit nergens kan afgeleid worden dat verzoekster zou verklaard hebben na de arrestatie van 1994 te hebben gewacht tot 1998 om te vertrekken zonder dat haar daarna nog iets overkwam. Het is wel zo dat ze moest wachten tot (op) een uitnodiging om te vertrekken. De rest wordt door de tegenpartij verkeerd afgeleid.

Er moet bovendien opgemerkt worden dat verzoekster op constante wijze verklaard heeft dat zij haar land kon verlaten dankzij een uitnodiging van een persoon die ze ontmoette in 1997. Het is dus totaal onlogisch af te leiden uit verzoeksters verklaringen dat ze sinds 1994 zou wachten op die uitnodiging...

In verband met het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken moeten trouwens nog volgende elementen opgemerkt worden. Ten eerste heeft dit verhoor amper een half uur geduurd en het was dus onmogelijk voor verzoekster om het geheel van haar lange verhaal te vertellen, waarvoor haar trouwens geen kans werd gegeven. Bovendien lijdde verzoekster op het ogenblik

van dit verhoor van (aan) ernstige oogproblemen en verliep het verhoor daardoor nog slechter. Ze kon zich door die medische problemen inderdaad heel slecht concentreren (zie stuk 2).

Indien er dus in het eerste verhoor onvolledige verklaringen werden afgelegd, kan dit bijgevolg niet aan verzoekster verweten worden en eventuele tegenstrijdigheden die hierdoor op het eerste gezicht opduiken moeten dus sterk gerelativeerd worden.

De tweede tegenpartij verwondert zich tenslotte over het feit dat verzoekster «in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal beweerde (ze) plots wel tweemaal te zijn veroordeeld, namelijk tot een boete van 1.500 Pesos in 1996 en tot zes maand gevangenisstraf in 1998. Op het Commissariaat-generaal dan weer, ontkende betrokkene uitdrukkelijk ooit tot een gevangenisstraf te zijn veroordeeld.».

Welnu, in werkelijkheid werd verzoekster ook de tweede maal veroordeeld tot een geldboete en dit ondanks het feit dat de Procureur een veroordeling had gevorderd tot 6 maand gevangenisstraf.

Verzoekster vulde de vragenlijst alleen in en heeft waarschijnlijk te veel informatie willen plaatsen in de gelimiteerde ruimte voor het antwoord op de 23e vraag. Uit hetgeen geschreven werd zou kunnen afgeleid worden dat ze werd veroordeeld tot zes maand gevangenisstraf, maar in werkelijkheid wilde ze verklaren dat ze werd gedagvaard voor de correctionele rechtbank met een 'vordering' door de procureur van zes maand gevangenisstraf, maar dat ze uiteindelijk werd veroordeeld tot een geldboete. Die vergissing is enkel het gevolg van een onwetendheid van de juridische termen en van een onnauwkeurigheid of slordigheid in de manier van neerschrijven.

Dit is nochtans zeker geen onnauwkeurigheid die zou kunnen leiden tot het besluit dat verzoekster zich op zodanige wijze zou hebben tegengesproken dat haar aanvraag bedrieglijk overkomt.

Des te meer dat verzoekster coherent bleef over het belangrijkste van haar relaas, namelijk dat ze, door haar opstandig gedrag, haar weigering om zich te plooiën aan (naar) de eisen van het communistische regime en door haar activiteiten voor de FLAC, werd bestempeld als een gevaarlijke persoon, voortdurend bewaakt, bedreigd, vervolgd en veroordeeld werd.

Gezien de situatie in Cuba is dit trouwens helemaal geloofwaardig. Verzoekster brengt trouwens het bewijs van haar lidmaatschap en haar activiteiten met de FLAC, wat op zich al genoeg is om in Cuba vervolgd te worden.

Tweede onderdeel

De tweede en laatste reden waarop de tegenpartij zich grondt om te beweren dat verzoeksters aanvraag bedrieglijk zou zijn, is het feit dat 'dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verklaarde geen enkel probleem te hebben ondervonden bij het verkrijgen van haar paspoort en de toelating van de Cubaanse autoriteiten het land te verlaten. Bovengaande doet twijfels rijzen over het bestaan van een vermoeden van vervolging door de Cubaanse overheid in hoofde van betrokkene'.

Welnu, deze opmerking geeft duidelijk blijk(t) van een slechte kennis van de situatie in Cuba en men kan zeker in dit stadium van de procedure niet afleiden uit het feit dat verzoekster een paspoort en toestemming om het land te verlaten kon verkrijgen dat ze geen problemen had met de Cubaanse overheid. De tegenpartij geeft trouwens zelf toe dat ze enkel 'twijfels' hebben over het feit dat verzoekster niet zou vervolgd worden door de Cubaanse overheid...

Op grond van die 'twijfels' kon tegenpartij in de ontvankelijkheidsfase niet oordelen dat de aanvraag van verzoekster bedrieglijk zou zijn en dat er 'geen ernstige en aantoonbare gronden zijn die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève', zonder zijn (haar) motiveringsplicht te schenden.

Er moest door de tegenpartij rekening gehouden worden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag met het feit dat de Cubaanse overheid al vele jaren een politiek ontwikkeld heeft waarbij getracht wordt om de dissidenten en de contra-revolutionairen uit het land te zetten.

Het feit dat verzoekster dus snel aan een paspoort en een uitlaattoelating kon geraken is dus veeleer het bewijs dat verzoekster wel degelijk ernstige problemen heeft gehad in haar land en niet meer welkom was in Cuba.

Zo oordeelt ook Amnesty International in een rapport dat (vrije vertaling) : 'Blijkt dat men in de aanwezigheid is van een gewilde politiek en nieuwe strategie waarbij de dissidenten worden verplicht om zich te exileren naar het buitenland zonder recht op terugkeer, en dat ze worden bedreigd met de gevangenis indien ze weigeren te vertrekken. Deze praktijken die degene die er slachtoffer van zijn verbieden om deel te nemen aan het publieke leven van hun land, zijn een schending van het artikel 9 van de Universele Verklaring van de rechten van de mens' (zie 'Cuba des dissidents emprisonnés ou contraints à l'exil', Amnesty International, juli 1996 en hernomen in een dossier van Human Rights Watch «Cuba's repressive machinery» van juni 1999).

De tegenpartij heeft dus duidelijk blijk gegeven van lichtzinnigheid en begaat een beoordelingsfout door te oordelen dat verzoeksters aanvraag 'bedrieglijk' zou zijn omdat zij zonder probleem haar land kon verlaten... Er kan namelijk gemakkelijk verstaan worden dat, gezien de ideeën en de acties van verzoekster en gezien ze was gekend als zijnde 'contra-revolutionair', de Cubaanse autoriteiten haar graag zagen vertrekken naar het buitenland en dus ook alles deden om haar dit zo gemakkelijk mogelijk te maken.

Derde onderdeel

De tegenpartij eindigt door op foutieve wijze te oordelen dat «de door betrokkene voorgelegde documenten ter ondersteuning van haar asielaanvraag — met name een brief van 'F.L.A.C.'-leider Edouardo Araujo Pasios, waarin betrokkene engagement voor deze beweging wordt bevestigd, alsook het dokterscertificaat (dd. 24 juni 1999) waarin letsels aan betrokkene rechterknie worden vastgesteld die het gevolg kunnen zijn van de beweerd mishandeling door de politie in 1994 — niet vermogen de appreciatie van betrokkene dossier te wijzigen.»

Deze laatste opmerking geeft opnieuw blijk van lichtzinnigheid in het behandelen van verzoeksters aanvraag en van een miskenning van de Cubaanse situatie.

Inderdaad, deze twee documenten bevestigen verzoeksters relaas in belangrijke punten en bewijzen de geloofwaardigheid ervan. Dit zou, ten eerste al voldoende moeten zijn om te voorkomen dat verzoeksters aanvraag als 'bedrieglijk' te bestempelen (werd bestempeld). Door de aanvraag onontvankelijk te verklaren ondanks de belangrijke bewijzen aangebracht om haar verhaal te steunen, schendt de tegenpartij zijn (haar) motiveringsplicht.

Dit doet hij (zij) des te meer door de waarde van een derde belangrijk document neergelegd door verzoekster niet te beoordelen. Verzoekster heeft inderdaad een Cubaanse folder neergelegd aangaande het Verdrag van de mensenrechten (zie stuk 4). Dit is op zich in Cuba een verboden tekst en in het bezit zijn van een dergelijke tekst is al voldoende in Cuba om verschillende jaren gevangenis te riskeren.

Door hier niet op te antwoorden, schendt tegenpartij haar motiveringsplicht.

Bovendien, had rekening moeten gehouden worden met het feit dat de aangebrachte bewijzen op zich al voldoende zijn om voor verzoekster in Cuba ernstige problemen mee te brengen, wat haar relaas des te geloofwaardiger maakt.

Inderdaad het enkele feit om lid te zijn of zelfs verbonden te zijn met een verboden politieke partij, die bovendien vecht voor het respect van de rechten van de mens, kan verzoekster al verschillende jaren gevangenisstraf kosten. Doch die (dit) lidmaatschap kan niet betwist worden, daar verzoekster hiervan een bevestiging neerlegt.

De verenigingswet verbiedt inderdaad iedere onafhankelijke vereniging (Ley n/ 54 van 1985) en volgens de artikelen 208 en 209 van de Cubaanse Strafwet kunnen de personen die lid zijn of verbonden zijn met niet toegelaten verenigingen gevangenisstraffen oplopen die kunnen gaan tot één jaar.

Verzoekster risceert (riskeert) dus door het enkele feit dat ze lid is van een verboden partij -feit waarvan ze een ontegensprekelijk bewijs (van) neergelegd heeft- dus een onevenredige gevangenisstraf.

De tegenpartij kon dus niet zomaar documenten die belangrijke bewijzen zijn van de ernstige redenen die verzoekster heeft om te vrezen voor vervolging in haar land, niet in overweging nemen, zonder hierdoor nogmaals zijn (haar) motiveringsplicht te schenden.”;

Overwegende dat in de memorie van antwoord de eerste tegenpartij het volgende schrijft :

“In haar eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet.

Verweerder merkt op dat de uitdrukkelijke motivering, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing(en) wel degelijk kent. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

Verweerder stipt verder aan dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet de Commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de minister te bevestigen. Eén van de onontvankelijkheidsgronden is de "bedrieglijkheid" (cfr. artikel 52, §1, 2/, a, van de Vreemdelingenwet). Het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelderen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn. Volgens de rechtspraak van de Raad van State kan het bedrieglijk karakter worden vastgesteld indien men tegenstrijdigheden aantoonst t.o.v. gebeurtenissen die algemeen bekend zijn of tussen verschillende stukken uit het dossier. Rekening houdend met de discrepanties, zoals opgesomd in de bestreden beslissing, heeft de Commissaris-generaal terecht en conform artikel 52, §1, 2/, a, van de Vreemdelingenwet besloten tot de bedrieglijkheid van verzoeksters asielaanvraag.

Daar waar verzoekster stelt dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden het gevolg zijn van het slecht verlopen van het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wijst verzoeker (verweerder) erop dat uit het administratief dossier niet blijkt dat dergelijke problemen zich voordeden. Verzoekster verklaarde integendeel dat de nota's van het verhoor overeenstemmen met de inlichtingen die zij gegeven heeft (vragenlijst DVZ, laatste blz.).

Verweerder wenst te verduidelijken dat de bestreden beslissing niet motiveert dat er een tegenstrijdigheid bestaat ivm (in verband met) het verlaten van het land na het incident in het hotel Deauville maar dat er integendeel gewezen werd op het verzwijgen van een aantal essentiële elementen van het asielverhaal bij de Dienst Vreemdelingenzaken (o.a. haar veroordeling).

Daarnaast wenst verweerder te benadrukken dat de weerhouden tegenstrijdigheden zijn gebaseerd op verzoeksters verklaringen en blijken uit het administratief dossier. Geenszins zijn het minieme details. De tegenstrijdigheden hebben betrekking op feiten die de vlucht uit haar land van herkomst veroorzaakten.

De bestreden beslissing is op correcte wijze gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bevestigende beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het eerste middel is niet ernstig (gegrond).”;

Overwegende dat in de memorie van antwoord de tweede tegenpartij niet ingaat op de middelen van de verzoekende partij;

Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoekster naar het verzoekschrift verwijst;

3.1.2. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat de betrokkene in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat aan deze doelstelling werd tegemoet gekomen; dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld en dat deze afdoende moeten zijn; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze fase van de procedure de opdracht heeft zich met kennis van zaken uit te spreken over de ontvankelijkheid van de aanvraag, in het bijzonder door na te gaan of de motieven van de vreemdeling die vraagt om als vluchteling erkend te worden steek houden en eerlijk zijn;

Overwegende dat uit de samenlezing van de verklaringen afgelegd door verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de verklaringen van verzoekster consistent en coherent zijn; dat het niet onaannemelijk is dat verzoekster voor het Commissariaat-generaal haar vluchtrelaas heeft gepreciseerd en verfijnd, gelet op de aldaar gestelde vragen; dat haar asielrelaas in zijn geheel genomen geloofwaardig overkomt en een nader onderzoek ten gronde verdient, wat blijkt uit de samenlezing van de drie onderdelen van het eerste middel van verzoekster, dat gegrond voorkomt in de mate dat deze onderdelen de toelating beogen van verzoekster tot een onderzoek ten gronde van haar asielrelaas;

Overwegende dat wat de verblijfstoestand van verzoekster betreft, uit

de brief van 11 maart 2002 van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat haar verblijfstoestand werd geregulariseerd op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk; dat zij gemachtigd is om onbeperkt in het Rijk te verblijven en dat zij op 19 november 2001 in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister;

3.2. Overwegende dat er geen aanleiding is om het tweede middel van verzoekster, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het E.V.R.M. te onderzoeken, gelet op de gegrondheid van het eerste middel en op het feit dat het toekomt aan de Commissaris-generaal om in de gegrondheidsfase te onderzoeken of verzoekster al dan niet beantwoordt aan één van de criteria opgenomen in artikel 1, A(2), van de Conventie van Genève,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 februari 1999 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 december 1999.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de eerste verwerende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
drieëntwintig mei tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.